



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorìa

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXX. Quòd cuidam avaro sepulcri modum delineavit, ut ei pudorem  
incuteret.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14478**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ.

Οτι τῷ πλειονῶν ἐν μνημείῳ μίτρον ὑπὸ δειξί σφός  
δυσώπουν.

Ωστ' ἤδη ποτέ τῶν ἀμφ' αὐτὸν πνός ἐπι-  
λαβόμενον φάνα, κ' μέχρι τίνθ' ὦ ε-  
τθ, τὴν ἀπλησίαν ἐκτείνουμεν; εἴτ' ἐπὶ γῆς μέ-  
τρον ἀνδρός ἡλικίας ἐγχαράξας τῷ δόρατι ὁ  
ἴδι χεῖρας ἔχων ἐτύχανε, τὸν σύμπαντα εἰ-  
βας πλάστον, ἔφη, καὶ τὸ πᾶν τῆς γῆς φοιχέον  
εἰκλήσαιο, πλέον ἔδεν τετρεῖς ἀειγραφένθ'  
γῆς δισοίσεις, εἰ δὴ καὶ αὐτὸ τύχης, ἀλλ' ε-  
δέξα, ταῦτα λέγων τε καὶ πρᾶπτῶν ἔπαυεν ὁ  
μακρόθ' τὰ πρᾶγμα δ' ἐναργῶς αὐτοῖς  
θεοπροπίοις ἔπεισεν, ἀλλ' εἰ ψιλοῖς ῥηματίοις  
ἐοικέναι τὰ βασιλέως θεοπίσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ.

Οτι εἰς τὸ πλείονα φιλανθρωπίαν ἐχλευάζετε.

Επὶ δ' ὅσῃν θανάτῳ φόβθ' εἰργωντὰς  
εκακῶς εἰ μοχθηρίας, βασιλέως μὲν ὄλε  
σφός τὸ φιλανθρωπον ἐκδεδόμενε, τῶν δ'  
καθ' ἕκασον ἐθνθ' δεχούτων μηδαμῶς μη-  
δέως τοῖς πλημμελήμασιν ἐπεξίονθ', τετο  
δη μομφὴν εἰ τὴν τυχεῖσαν τῇ καθόλου διοική-  
σει παρῆχεν, εἴτ' οὕτω εὐλόγως, εἴτε κ' μη, ὅπη  
φίλον ἕκασθ', κενέτω' ἐμὸ δ' ἐφέιδω τάλη-  
θῆ γράφειν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ.

Πῶς συζητήματθ' Κωνσταντίνου, ὁ σφός τ' εἰς τὸν σὺλ-  
λογον ἔγραψε.

Ρωμαία μὲν οὕτω γλώτῃ τὴν τῶν λόγων  
συζητηθῆν βασιλεύς παρῆχε μέεβαλ-  
λοι δ' αὐτὴν μετερμηνεύσαι φωνῆ (τῇ ἡμε-  
τέρα) οἷς τετο ποιεῖν, ἔργον ἦν. τῶν δ' ἐρμη-  
νοδύλων λόγων, δείματος ἐνεκεν, μὴ τὴν πα-  
ρῆσαν ὑποθεσῶν ἐξῆς ἐκείνου σωμαΐσω, ὃν ὁ  
αὐτὸς ἐπέγραψε τὰ τῶν ἀγίων συλλόγω, τῇ  
ἐκκλησίᾳ τῆ Θεᾶ ἀναθεῖς τὴν γραφὴν, ὡς μὴ  
πρὸς κόμπον εἰναγομίσειε, τὴν ἡμετέραν ἀμφὶ  
τῶν λεχθέντων μαθήσειαν.

CAPUT XXX.

Quod cuidam avaro sepulcri modum delineā-  
vit, ut ei pudorem innoteret.

Roinde quendam ex familiaribus,  
manu apprehensum his aliquando  
verbis compellavit. Quousque tan-  
dem, heus tu, cupiditatem extendimus?  
Deinde cum hastā quam prae manibus  
habebat, humani corporis staturam hu-  
mi delineasset: Etiam si, inquit, cunctas  
hujus saeculi divitias, totumque adeo  
orbem terrarum tibi comparasset, ta-  
men nihilo plus quam hoc a me descri-  
ptum terrae spatium ablaturus es, si mo-  
do etiam hoc tibi concessum fuerit. Ne-  
que tamen beatissimus Princeps, cum  
haec & ageret & diceret, quenquam a  
pristina pravitate revocavit. Verum  
ipso rerum eventu manifestissime com-  
probatum est, Imperatoris monita divi-  
nis oraculis potius, quam nudis sermo-  
nibus similia exstitisse.

CAPUT XXXI.

Quod ob pietatis clementiam irrisus est.

Porro cum nullus esset extremi sup-  
plicii metus, qui malos homines a  
sceleribus deterretet; Imperatore pro-  
fus in clementiam propenso, & ex pro-  
vinciarum Rectoribus nemine crimina  
coercente; eo factum est, ut publica ad-  
ministratio non mediocrem reprehen-  
sionem subierit; utrum jure, an injuria,  
statuat quisque prout videbitur. Mihi  
interim fas sit rerum veritatem scriptis  
prodere.

CAPUT XXXII.

De Constantini oratione, quam ad Sanctorum  
caetum scripsit.

ET Imperator quidem Latino ser-  
mone orationes componebat. Eas  
vero in Graecam postea linguam con-  
vertabant Interpretes, quibus id mu-  
nus erat junctum. Ex his orationibus  
Graeco sermone translatis, exempli gra-  
tia unam huic operi subjiciam, quam il-  
le ad Sanctorum caetum inscripsit, Ec-  
clesiae Dei lucubrationem illam nuncu-  
pans; ne cui forte nostrum super his re-  
bus testimonium, vana atque inanis fa-  
bula esse videatur.